

την φοράν εἰς τὴν ζωὴν μου εἶδα τέτοιο ταίμ-
πουρι.

— Παρατηρήσατε ἀπλῶς· δὲν σὰς ζητῶ
ἄλλο.

— Πήγαινε εἰς τὸν διάβολον, ἀχρεῖ! ἀνα-
φωνεῖ ὁ ὑπάλληλος μὴ δυνάμενος νὰ συγκρατη-
θῇ καὶ διὰ τῆς χειρὸς διασκορπίζει τὰ δείγματα
τοῦ Σκώτου.

Ὁ Δόναλδ κύπτει, συλλέγει τὰ ἐπὶ τοῦ δα-
πέδου διασπαρέντα δείγματα καὶ τοποθετεῖ
αὐτὰ ἐκ νέου μετ' ἐπιμελείας ἐπὶ τοῦ πρατηρίου.

— Ἀφοῦ ἡ χάριστησατε τὴν ἀνυπομονη-
σίαν σας, λαμβάνετε τώρα τὸν κόπον νὰ ρίψετε
ἐν βλέμμα εἰς τὸ ὕφασμα αὐτό; Εἶδατε ποτὲ
τόσον καλὸν πρᾶγμα;

— Στὴν στιγμὴν νὰ ἔβγῃς ἔξω! ἀναφωνεῖ ὁ
ὑπάλληλος, τοῦ ὁποίου αἱ πυγμαὶ ἤδη ἐτίθεντο
εἰς κίνησιν.

— Δὲν θὰ ἔβγω πρὶν παρατηρήσῃτε τὰ ὑφά-
σματα μου.

— Ἄ! εἶσαι ἀνυπόφορος!

Καὶ χωρὶς νὰ εἴπῃ τι πλεότερον ὁ ὑπάλλη-
λος δράττεται τοῦ νέου ἀπὸ τοῦ τραχήλου καὶ
ὠθεῖ αὐτὸν ἔξω τοῦ καταστήματος, ἀφοῦ τὸν
ἐφιλοδώρησε δι' ἐνὸς καλοῦ λακτίσματος εἰς
τὸ ὀλιγότερον εὐγενές, ἀλλὰ, θεῖα χάριτι! καὶ
μᾶλλον σαρκῶδες μέρος τοῦ σώματος.

Ὁ Δόναλδ τρίβει ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὸ βλα-
βὲν μέρος καὶ ἐπανερχεται ἐντὸς τοῦ καταστή-
ματος.

— Τώρα, λέγει πρὸς τὸν ὑπάλληλον, ἀνευ
οὐδεμιᾶς δυσαρρεσκείας. θὰ παρατηρήσῃτε τὰ
δείγματά μου. Ἐπειτα ἀπὸ τόσα, μοῦ τὸ χρε-
ωστεῖτε.

Ὁ ὑπάλληλος ἔξω ἑαυτοῦ, λαμβάνει τὸ
δέμα τῶν ὑφασμάτων καὶ τὸν πῖλον τοῦ Δό-
ναλδ καὶ μετ' ὁρμῆς ἐκσπενδονίζει ταῦτα εἰς
τὴν ὁδόν.

Ὁ Δόναλδ διατηρεῖ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ψυ-
χραιμίαν, ἔχων δὲ ἀκόμη δι' ἐλπίδος ὅτι θὰ
δυνήθῃ νὰ μαλάξῃ τὸν σκληροτράχηλον ὑπάλ-
ληλον, ἐξέρχεται εἰς τὴν ὁδὸν ὅπως περιμαζεύσῃ
τὰ τῆδε κακέισε διασκορπισθέντα δείγματά
του. Καθαρίζει τὸν ρυπανθέντα πῖλόν του,
συλλέγει τὰ ὑφάσματα καὶ εἰσέρχεται ἐκ νέου
εἰς τὸ κατὰστημα.

Τότε ὁ καταστηματοῦχος, ὅστις ἀντελή-
φθη τῆς σκηνῆς ἐξ ἀρχῆς, προχωρεῖ πρὸς τὸν
νεαρόν Σκῶτον, ζητῶν παρ' αὐτοῦ συγγνώμην
καὶ τὸν συγχαίρει θερμῶς διὰ τὴν ὑπομονὴν
καὶ ἐπιμονὴν του.

— Ἡ ἐργασία εἶνε ἐργασία, ἀπαντᾷ ὁ Δό-
ναλδ· ἐάν ὁ ὑπάλληλός σας μὲ μετεχειρίζετο,
ὅπως μὲ μετεχειρίσθη, εἰς τὸν κατ' ἰδίαν βίον,
εἴξευρα πῶς θὰ τοῦ ἐφερόμην· ἀλλ' ὅταν πρό-
κηται περὶ ἐργασίας, ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα.

Ἀφοῦ δὲ εἴσθε ὁ καταστηματοῦχος, δὲν θὰ
ιδῇτε σεῖς τοῦλάχιστον τὰ βαμβακουργῇ μου;

Ὁ καταστηματοῦχος συνήνεσε, παρετήρησε
τὸ ἐμπόρευμα, εὗρεν αὐτὸ ἀρίστης ποιότητος
καὶ παρήγγειλεν ἱκανὴν ποσότητα ὑφασμάτων
εἰς τὸν νεαρόν Σκῶτον.

Οὗτος εἶνε σήμερον πεντηκοντούτης, ἰδιοκτή-
της δὲ ἐνὸς τῶν μεγαλειτέρων τῆς Γλασκώθης
ἐργοστασίων, οὗ τὰ ἐτήσια κέρδη ὑπολογίζον-
ται καθ' ἑκατοστίας χιλιάδων.

Ὁ Σκῶτος ἑκατομμυριοῦχος διηγεῖται εἰσέτι
ὑπερῆφάνως τὴν πρώτην ἐπίσκεψίν του εἰς τὰ
ἐν Λονδίῳ καταστήματα τῶν νεωτερισμῶν.

(Max O' Rell)

— δ. —

ΕΠΕΘΑΝ Ἡ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

Ἐπέθαν' ἡ Ἀγάπη μου! — Γλυκόμενα πουλιά,
Ποῦ τὴν ἐτραγουδούσατε μὲ πρόσχαρὴ λαλιά
Μέσ' ἢ τῇ ζωῇ, ἢ τῇ νιότη της καὶ ἢ τῇ καλῇ της ὥρᾳ,
Ἐλᾶτε νὰ τὴν κλάψετε καὶ πεθαμένην τώρα.

Ἐπέθαν' ἡ Ἀγάπη μου! — Τῆς ὄνοιξις ἀνθοί,
Ποῦ τὴν ἐστεφανώσατε πεντάμορφῃ ξανθῇ,
Ἐλᾶτε τώρα ἢ τῆς αὐγῆς τὰ δάκρυα λουσμένοι
Νὰ τὴν νεκροστολίσετε χλωμῇ καὶ πεθαμένῃ.

Ἐπέθαν' ἡ Ἀγάπη μου! — Ἀστέρια τούρανοῦ,
Ἐσεῖς ποῦ φέρνατε τὸ φῶς ἢ τὰ μάτια της, ἢ τὸν νοῦ,
Γιὰ χαμηλώστε, ἰδέτε τὴν μὲ σταυρωμένα χέρια
Καὶ γύρω ἢ τ' ἄψυχο κορμὶ γένητε νεκροκέρια.

Ἐπέθαν' ἡ Ἀγάπη μου! — Καὶ σὺ καρδιά φτωχή,
Ὅπου τὴ μοσχανάθρεφες ἄν κόρη μοναχῇ,
Σὺν ἡτον ἔτσι τὸ γραφτὸ γιὰ νὰ χαθῇ — τί κρίμα!..
Γενοῦ βαθὺ καὶ σπλαχνικὸ τῆς πεθαμένης μνήμα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΑΔΕΛΦΟΝ

Περὶ τοῦ θανάτου.

Θὰ ἔλθῃ ἡμέρα καθ' ἣν ἐγκαταλείπων τὰ
πάντα, θλίψεις καὶ χαράς, φιλίας καὶ συμπα-
θείας, ὅ,τι ἐπετέλεσας καὶ ὅ,τι πρόκειται νὰ ἐπι-
τελέσῃς, θὰ ἀπέλθῃς τοῦ κόσμου τούτου. Οἱ
φιλόσοφοι ἀνέκαθεν προσεπάθησαν νὰ προπαρα-
σκευάσωσι τὸν ἄνθρωπον διὰ τὴν ὑπερτάτην
ταύτην δοκιμασίαν. Ἄλλοι θέλουσι νὰ ἐξοικει-
ωθῶμεν πρὸς τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ θάνατος εἶνε ὁ
σκοπὸς τῆς ζωῆς, καὶ ὅτι ἅμα ὡς γεννώμεθα
ἀρχίζομεν νὰ ἀποθνήσκωμεν· ἀλλ' ἡ ἀνθρωπίνη
συνειδήσις ἐξεγείρεται κατὰ τῆς θεωρίας ταύ-
της. Ὁ γεωργὸς ὅστις ἀπέρχεται εἰς τὸν ἀγρόν
του, μεταβαίνει ἵνα ἐργασθῇ καὶ οὐχὶ ἵνα ἐπα-